

Születésnap

*Fölfut a nedv a levelek szívéig,
vagy tudok valami ebhez hasonlót:
ajka rózsá sétál a márciusban
szíromlobogás kigyújtja a partot
az árusak a bódék szegte sétány
nyüzsgése megfagy elhaló kiáltás
a mérték és a vitorlák batárán
fölfut a nedv subog a szív subog
bizonytalan szelében a tájnak
a bőr alatt a villámlás előtti
borzongás a mennydörgés után
esőcseppek pikkelye a testen
hasonlít és visszaszívárogo az
összevetések finom talajába
ekkor eget nyit ekkor kibuggyan
a horizont kérgét átszakítva
ami idáig szent s vállalkozás volt:
fölbátolás a teremtés szívéig –
most arany pelyhek szálldosnak szemükből
ez a fa éppen egyidős velem.
Óvj meg Urunk a kiszáradástól!*

Átlépés mérleg havába

*Kóstolgattuk az új szőlő levét
a templomok új asszonyt dicsértek
kopog az ösvény az új gesztenyétől
talán nem múlt itt kezdődik az év
a kilátások dacos delelőjén
ahol apad de még tiszta a visszhang
s a vágott perje zöld illata olvaszt
helyet szorít tücskök Atlantiszának
avagy a pant felejt el a naptár
egyenletes és órló ütemét*

*látóhatárrá vetve szét magát
valami tenyéren kivehetővé
mindenesetre mélyebb távlatot
kínál az őszi újév küszöbéről
nyomat vetőn és árnyékot vetőn
a dédelgetett talp ahova indul
te viszonzatlan íze vagy a szélnek.*

Futó mosoly szonettje

*Kimertük az utolsó vödörrel
ami maradt az évből, de helyén
az új panasz évszaka kizöldell
s tövedzik ugyanaz mélyből a remény*

*a kút fölé hajló szívdobogásnak,
hogy a tenger, a tenger legalább,
nem roppantja be ős-ácsolatát –
utópiáink úgyis szertemállnak*

*s marad édesnek szomjunkhoz a víz
a kő keménynek, lábnyomod hazául,
akik könnyében a só sose másul*

*s a vériük színe percig se hamis,
marad édesnek futó mosolyod
arcunkon abogy továbbgomolyog.*